

[Hølge Larsen.]

ikke ukendte, at de indkomstforøgelser, folk mente at få, ikke havde den reelle værdi, man regnede med, og at der til valutatab og inflation i værste fald kom arbejdsløshed, den hårdeste af byrderne, fordi den rammer nogle enkelte, medens andre overhovedet ikke rammes.

Det var på baggrund af disse erfaringer, det radikale venstre formulerede sine tanker om en økonomisk samordning, om nødvendigheden af at alle de bestemmende økonomiske faktorer har så megen føling med hinanden og tager så meget hensyn til helheden, til samfundet, at indkomsterne ikke løber foran produktionstilvæksten, eller sagt på en anden måde, at vi ikke bruger mere, end vi har råd til.

Vi fik sidste efterår gennemført loven om økonomisk samordning, vi fik det økonomiske råd oprettet, og vi har i vinter set, hvorledes dette råds formandskab gennem sin redegørelse af 18. december i fjor har medvirket til at få befolkningen til at se alle disse problemer i deres sammenhæng, så helhedsløsning er blevet et princip, alle anser for rigtigt. Jeg husker vel, at oppositionen sidste efterår gik stærkt imod lovforslaget om økonomisk samordning og kun havde hånsord tilovers derfor. Jeg tror, det var en kortsynet indstilling hos oppositionen, for allerede i juleugen var jo det konservative folkepartis gruppeleder, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, så energisk for det økonomiske råds formandskabs rapport, at han mente, at statsministeren var alt for langsom til at aktionere. Besynderligt så, fristes man jo til at sige, at man nu fra konservativ side bebrejder regeringen, at den handler hurtigt og beslutsomt.

Jeg husker også, at det ærede medlem hr. Poul Møller sidste efterår forkyndte, at loven om økonomisk samordning ville forflygtige ansvaret; ansvaret var først og fremmest regeringens og folketingets, sagde han. Det korrekte var vel, at ansvaret er både organisationernes og, det tilføjer jeg, navnlig regeringens og folketingets.

Men det gik jo ikke, som det ærede medlem hr. Poul Møller mente. Ansvaret blev ikke forflygtiget. Det bevises, mener jeg, både af organisationernes forståelse for regeringens forslag til helhedsløsning, af den beslutsomhed, hvormed regeringen nu

har forelagt sin plan, og den fasthed, der er i dens ønsker om at få den gennemført hurtigt. Man skulle vel egentlig vente, at det ærede medlem hr. Poul Møller ville takke regeringen herfor, navnlig på baggrund af den kritik, der fremførtes sidste efterår, og frygten for ansvarets forflygtigelse. Men takken er udeblevet, og jeg forstår det i og for sig... (*Poul Møller*): Jeg takkede jo netop! ... for det er vel nok vanskeligt at overvinde sig selv og erkende de fejltagelser, man har begået, navnlig når de ikke ligger længere tilbage.

Men hvad vi nu står over for med regeringens forslag til en helhedsløsning er jo dette enkle, at man søger at løse alle indkomstproblemer under ét og ud fra en helhedsvurdering. I modsætning til tidligere lader vi ikke indkomsterne løbe deres egen vej for så senere at rette situationen op gennem statsindgreb, der måske måtte komme for sent og derfor, hvis de skulle hjælpe, måtte være så meget desto hårdere.

Det er ganske rigtigt noget principielt nyt, vi indlader os på, og det er noget, der er affødt af det moderne samfunds højt udviklede økonomiske system, et system, hvor uligevægt ét sted får vidtrækkende konsekvenser, og jeg tror, man skal indstille sig på, at fremtidig må en afvejning af alle krav og ønsker ske under en sådan helhedsvurdering, hvis det moderne samfunds stabilitet og rolige udvikling skal kunne bevares og videreføres. Hvis vi ikke vil, at tilbageslag skal ramme os alle og enkelte grupper skal rammes ekstra hårdt gennem arbejdsløshed, så må, tror jeg, et helhedssynspunkt accepteres af alle, og det er naturligt, at regeringen og folketinget som de bestemmende politiske myndigheder i givet fald angiver retningslinjen.

Det er ikke, som nogle formentlig vil sige, en utidig indblanding fra statsmagten, og det er heller ikke utålelig statsdirigering. Det er efter mit partis vurdering ganske simpelt en del af det samarbejde mellem stat og erhverv, der er så karakteristisk for det moderne samfund, et samfund, der ikke tåler, at grupper står skarpt over for grupper. Vel kan der være erhverv eller befolkningsgrupper, der mener, at de burde have mere, eller måske dem, der mener, at andre burde have mindre; men sandheden er vel den, at de alle er bedre tjent med, at